

Sygn. akt II Cz 1997/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Grzesik

Sędziowie: SO Iwona Siuta (spr.)

SO Sławomir Krajewski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 29 października 2014 r. w S.

sprawy z powództwa S. O.

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Rejonowego w Myśliborzu z dnia 17 czerwca 2014 r. sygn. akt I C 329/14

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO Sławomir Krajewski SSO Małgorzata Grzesik SSO Iwona Siuta

Sygn. akt II Cz 1997/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy w Myśliborzu w sprawie o sygn. I C 329/14 zwrócił pozew S. O..

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, iż w myśl art. 130 § 1 i 2 k.p.c., jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie

Sąd Rejonowy podniósł, iż zarządzeniem z dnia 1 kwietnia 2014 r. wezwano powódkę do uzupełnienia braków formalnych pozwu poprzez: sprecyzowanie żądania pozwu, wskazania wartości przedmiotu sporu; wskazania z imienia i nazwiska osób pozwanych z podaniem dokładnego adresu i złożenia stosownej ilości pozwów w terminie 7 dni pod rygorem zwrotu pozwu. Powódka w wykonaniu zobowiązania wskazała, iż w treści pozwu w sposób jasny sprecyzowała roszczenie oraz podała dane strony pozwanej, nadto podniosła, iż nie jest w stanie na obecnym etapie wskazać wartości przedmiotu sporu.

Sąd Rejonowy mając na uwadze, iż powódka nie wykonała zobowiązania sądu, na podstawie art. 130 § 1 i 2 k.p.c. zwrócił pozew.

Zażalenie na powyższe postanowienie wywiodła powódka domagając się jego uchylecia w całości.

W uzasadnieniu żaląca podniosła, iż w myśl art. 28 ustawy o własności lokali i art. 208 k.c. każdy członek wspólnoty mieszkaniowej ma prawo uczestniczyć w zarządzaniu i zapoznawać się z dokumentami, jak również obowiązkiem zarządzających jest wyjaśnianie wszelkich niezrozumiałych kwestii. Zdaniem skarżącej z przedmiotowego pozwu jasno wynika, że pozwani łamią obowiązujące prawo a organem nadrzędnym nad wspólnotą jest sąd powszechny, który rozstrzyga wszystkie kwestie w trybie nieprocesowym. W niniejszej sprawie sąd nie wywiązał się z nałożonych na niego powinności i nie ustosunkował się do kwestii jego zwierzchnictwa nad wspólnotami mieszkaniowymi. Żaląca podkreślił, że dopiero po umożliwieniu jej wglądu w dokumentację wspólnoty – co obecnie jest uniemożliwiane przez stronę pozwaną - będzie ona mogła wysunąć ewentualne roszczenia majątkowe.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie powódki okazało się niezasadne.

Przede wszystkim należy zauważyć, iż w myśl art. 130 § 1 k.p.c., jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty, przewodniczący wzywa stronę, pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Mylne oznaczenie pisma procesowego lub inne oczywiste niedokładności nie stanowią przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go w trybie właściwym. Jednocześnie ustawodawca w dyspozycji art. 130 § 2 k.p.c. przewidział, iż po bezskutecznym upływie terminu przewodniczący zwraca pismo stronie. Pismo zwrócone nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wniesieniem pisma procesowego do sądu.

Zgodnie z cytowanym wyżej przepisem przewodniczący wezwie stronę do poprawienia lub uzupełnienia braków formalnych pisma procesowego, w tym także i pozwu, jeżeli ze względu na posiadane braki formalne pismo to nie może otrzymać prawidłowego biegu. Warunki formalne pozwu zostały unormowane w dyspozycji art. 187 § 1 k.p.c., który stanowi, iż każdy pozew powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego (tj. wymogom wynikającym z art. 126 – 128 k.p.c.), a nadto: zawierać dokładnie określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna (pkt 1); przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również właściwość sądu (pkt 2).

Pokreślenia w tym miejscu wymaga, iż pozew jest pismem procesowym, które zawiera skierowany do sądu wniosek o udzielenie sądowej ochrony prawnej skonkretyzowanemu i dokładnie określönemu żądaniu. Aby możliwe było udzielenie ochrony prawnej przez sąd, konieczne jest jednoznaczne i precyzyjne określenie przez stronę powodową w treści pozwu jakie jest jej żądanie. Obowiązek ten wynika nie tylko z faktu, iż dokładnie określönne żądanie stanowi w myśl art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. zasadniczą treść powództwa, ale również dlatego, że zakreśla granice orzekania przez sąd (art. 321 § 1 k.p.c.), a następnie granice powagi rzeczy osądzonej. Godzi się zauważyć, iż przez dokładne określenie żądania pozwu, powód określa treść oczekiwanego rozstrzygnięcia sporu, co stanowi punkt odniesienia dla oceny przez sąd stanowisk stron wobec treści powództwa. W orzecznictwie wyrażono słuszny pogląd, iż z uwagi na dyspozycję art. 321 § 1 k.p.c., „ przed przystąpieniem do merytorycznej oceny niezbędne jest podjęcie czynności procesowych prowadzących do jednoznacznego określenia żądania i wyeliminowania występujących w tym zakresie nieścisłości i braków (...). Uznać należy, iż żądanie jest sprecyzowane wówczas, jeśli został ściśle określönny jego przedmiot i zakres” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia(...).(...)

W kontekście rozpoznawanej sprawy koniecznym jest również wskazanie, iż ze względu na formę żądanej ochrony prawnej w literaturze i orzecznictwie wyróżnia się powództwa o: zasądzenie, ustalenie i ukształtowanie. Do tej klasyfikacji nawiązuje podział wyroków na: zasądzające, ustalające prawa lub stosunki prawne oraz kształtujące stosunek prawny lub prawo ((...) Kodeksu postępowania cywilnego). Co przy tym istotne, sąd nie jest władny do tego by zastępować strony w precyzowaniu żądania, gdyż dokładne sformułowanie żądania jest obowiązkiem strony powodowej (vide: postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)

Uwzględniając powyższe Sądu Okręgowego zważył, iż analiza treści wywiedzonego pozwu wskazuje, iż roszczenie powódki sprowadzało się do żądania „zajęcia stanowiska” oraz „ustosunkowania się” przez pozwanych do poruszanych przez powódkę kwestii. Tak sformułowane żądanie powódki nie odpowiada jednakże żadnemu ze znanych Sądowi form ochrony prawnej możliwej do dochodzenia w postępowaniu sądowym, albowiem nie wynika z niego, by powódka domagała zasądzenia na jej rzecz jakiegokolwiek świadczenia. Nie domagała się ona również ani ustalenia ani ukształtowania prawa lub stosunku prawnego. Zdaniem Sądu II instancji powódka w sposób nieprecyzyjny składniowo opisała zachowanie pozwanego w sposób uniemożliwiający odczytanie jej intencji, a w konsekwencji ściśle określenie obowiązku pozwanego mającego wynikać z treści zapadłego w sprawie wyroku.

Sąd Odwoławczy doszedł w rezultacie do przekonania, iż wezwanie powódki do uzupełnienia braków formalnych pozwu na podstawie art. 130 § 1 k.p.c. było w realiach niniejszej sprawy w pełni uzasadnione, a to z uwagi na fakt, iż sposób sformułowania żądania przez powódkę uniemożliwia rozszyfrowanie istoty zgłoszonego roszczenia. Uwzględniając przy tym, iż braki formalne pozwu nie zostały usunięte w terminie wynikającym z wezwania – powódka lakonicznie stwierdziła jedynie, że w pozwie precyzyjnie określiła żądanie - trafnie zdaniem Sądu Odwoławczego przewodniczący w Sądzie Rejonowym uznał, iż nie można nadać sprawie dalszego biegu ze względu na niespełnienie warunku dokładnego określenia żądania pozwu, w konsekwencji prawidłowo na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. dokonał zwrotu pozwu.

Pomijając powyższe, nie uszło uwadze Sądu II instancji, iż powódka nie uzupełniła również innych braków formalnych pozwu do których usunięcia została przez Sąd I instancji wezwana, w tym nie określiła wartości przedmiotu sporu, do czego była zobowiązana z uwagi na treść przepisów art. 126¹ § 1 k.p.c. i 187 § 1 k.p.c.

Jedynie na marginesie Sąd Odwoławczy ustosunkowując się do twierdzeń powódki, jakoby sąd powszechny był instytucją nadrzędną nad wspólnotami mieszkaniowymi, wskazuje, iż w myśl art. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (...) poz.(...). ze zm.) sądy sprawują wymiar sprawiedliwości (§ 2) a także wykonują inne zadania z zakresu ochrony prawnej, powierzone w drodze ustaw (§ 3). Z powyższego wynika, iż główną funkcją sądów jest sprawowanie wymiaru sprawiedliwości, a funkcją uzupełniającą wykonywanie innych zadań z zakresu ochrony prawnej, powierzonych w drodze ustaw, do których należą przykładowo postępowania rejestrowe, mediacyjne, egzekucyjne i wykonawcze oraz cały szereg czynności procesowych mających charakter przygotowawczych lub uzupełniających. Rolą sądu w ramach sprawowania wymiaru sprawiedliwości jest rozstrzyganie sporów powstałych między stronami a wynikających z łączących je stosunków cywilnoprawnych, w tym także tych istniejących między wspólnotą mieszkaniową a jej członkami. Tym niemniej jednak podkreślić należy, iż sąd jest władny w takich sprawach wyłącznie do rozstrzygnięcia sporu, w żadnym razie nie jest organem nadzorczym nad wspólnotami mieszkaniowymi. Przeciwnie twierdzenia powódki, jako nieznajdujące podstawy prawnej w obowiązujących przepisach prawnych, w tym w świetle przepisów ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (...) należy uznać za niezasadne.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zażalenie jako niezasadne oddalił, o czym orzekł jak w sentencji.

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)

(...)